

Pytanie prejudycjalne

Czy obywatelka tajlandzka, która była w związku małżeńskim z pracownikiem tureckim należącym do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego i po uzyskaniu zgody na dołączenie do niego zamieszkiwała wraz z nim nieprzerwanie przez okres przekraczający trzy lata, może się powołać na prawa wynikające z art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia EWG–Turcja z tym skutkiem, że ze względu na bezpośredni skutek tego przepisu przysługuje jej prawo pobytu?

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-186/06 Solvay SA przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 2 września 2011 r. przez Solvay SA

(Sprawa C-455/11 P)

(2011/C 347/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Solvay SA (przedstawiciele: O. W. Brouwer, advocaat, M. O'Regan, solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie pkt 121–170 wyroku,
- uchylenie pkt 394, 395 i 402–427 wyroku,
- wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim została w niej uznane, że a) skarżąca naruszyła art. 81 ust. 1 WE w okresie od maja 1995 r. do sierpnia 1997 r. i że b) skarżąca była trzecim przedsiębiorstwem, które spełniło wymogi określone w pkt 21 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. oraz, w konsekwencji, obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą, albo, tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi trzy zarzuty. W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił w części wniesioną przez skarżącą skargę mającą na celu stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 (WE) i art. 53 porozumienia o EOG (sprawa COMP/F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran sodu).

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podważa stwierdzenie Sądu, iż uczestniczyła ona w naruszeniu art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 porozumienia o EOG w okresie między majem 1995 r. i sierpniem 1997 r. Sąd przekroczył zakres swoich uprawnień kontrolnych i naruszył prawo poprzez stwierdzenie, że skarżąca rozmawiała lub wymieniała informacje na temat cen i swojej strategii handlowej z innymi przedsiębiorstwami: takiego wniosku nie można było wyciągnąć na podstawie treści zaskarżonej decyzji. Sąd naruszył prawo, potwierdzając zawarty w zaskarżonej decyzji wniosek, jakoby — ze względu na towarzyszący im wspólny zamiar ograniczenia konkurencji — rozmowy, negocjacje i wymiana informacji między producentami nadtlenu wodoru (włącznie ze skarżącą), w bezskutecznym usiłowaniu dokonania ustaleń w sprawie podziału rynku (które nie zakończyły się zawarciem porozumienia), stanowiły naruszenia art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 porozumienia o EOG, ze względu na fakt, że były one, w zależności od przypadku, bądź negocjacjami przygotowującymi — i stanowiły część tej samej zмовы co przyznany kartel dotyczący ustalania cen zawarty w sierpniu 1997 r. — bądź uzgodnioną praktyką „przygotowującą grunt” dla kartelu późniejszego lub polegającą na niedozwolonej wymianie informacji między przedsiębiorstwami.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podważa stwierdzenie Sądu, zgodnie z którym Komisja nie przekroczyła zakresu swobodnego uznania, stwierdzając w zaskarżonej decyzji, że inne przedsiębiorstwo, Arkema, spełniło w dniu 3 kwietnia 2003 r. wymogi z art. 21 komunikatu Komisji w sprawie współpracy z 2002 r. Sąd naruszył prawo, definiując i stosując pojęcie istotnej wartości dodanej, przeinaczył dowody i popełnił oczywiste błędy w ocenie tych dowodów poprzez stwierdzenie, że dokumenty przesłane faksem przez Arkemę w dniu 3 kwietnia 2003 r., bez towarzyszącego im dodatkowego wyjaśnienia, miały istotną wartość dodaną w rozumieniu pkt 21 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. W sposób oczywisty Sąd naruszył również prawo i przepisy dotyczące postępowania, a także przeinaczył dowody, poprzez stwierdzenie, że w zaskarżonej decyzji Komisja słusznie mogła dojść do wniosku innego niż wniosek, do którego doszła w decyzji C(2006) 2098 z dnia 31 maja 2006 r. dotyczącej postępowania zgodnie z art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa nr COMP/F/38.645 — Metakrylany), w której uznała, że ten sam faks Arkemy z dnia 3 kwietnia 2003 r. (dotyczący dochodzenia Komisji w sprawie kilku domniemych karteli, w tym NW i metakrylanów) nie spełniał wymogów, o których mowa w pkt 21 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r., do czasu przedstawienia, w terminie późniejszym, wyjaśnień przez Arkemę.